

23. Hon med den spåda uslingen I
varma kolan trådde, Och af den goda
gerningen Så innerligt sig gläddde.

24. Och moderligen lofwade Den
moderlösa flydda; Och såg Guds Äng-
lar leende, Sig lågra kring des byd-
da.

25. Och gjorde se'n sin afsonbön, Till
Skyddaren för alla: Förwissad, att sin
gernings lön På sina barn se falla.

26. Och somnade så ljust och godt;
Frid i des hjerta rådde; En sänhet, som
i gyllne Slott, Än ingen Mäktig nåd-
de.

27. Du rike utan mensklighet, Det
borde dig bebröfwa; Du lycka har — lyck-
salighet Blott de, som godhet öfwa.

Upplysning,

tryckt hos P. E. Winge, 1829.

Säljes i Björnslåhls Bokhandel i Westeras.

Tiggare, Flickan Nelli. 117.

Den stackars Nelli satt och gret På
modrens muß wid grafwen; Tung war
des suck och tåren het, Som wälte till
gastafwen.

2. Svar en, som henne gick förbi, Des
Klagan kunde höra: Hwad skall det af
mig arma bli? Gud! hwad skal Nelli
göra?

3. Jag liten är och moderlös, Stor
är min nöd och smärta: Om jag till
döds i kolden frös, Rör det ej någons
hjerta.

4. Min mor, min mor, hon snyftade,
Och tårar rösten dränkte: Min mor,
min mor, hon suckade, Och ned sitt huf-
tud sänkte.

5. Gick så förbi en andlig man, Eds
hennes lärar trilla; Sig af sitt fall
besogad fann, Att hennes oro stilla.

6. Din moder kommer ej igen, Han
sade, fast du gråter; Men du förtrönar
Himmelen, Om du så illa låter.

7. Läs flitigt din Cathes, mit barn,
Och dina Afson-Böner, Så undflyr du
wißt satans garn, Och Himlens bistånd
röner.

8. Han gick och, handen höjande
Andåktigt öfver flickan, Meddelte rit
wälsignelse, Men ingen ting ur flickan.

9. Och, stojande uti hans spår, Kom
nu en werldslig sålle, Som gaf sin
slant och gret en tår På detta sorgsna
ställe.

10. (En slant, o Christen! måltar mer,
An låror ur Cathesen: Märk det, i An-
ans Mån, för er Är denna parenthesen.)

11. Stor tack, min goda Herre, tack!
Framsuckade den lilla, Och slanten i sin
tjolsäck stack; Och stalf af köld så illa.

12. Med utsträckt hand och sorgfullt
bröst Satt den förlåtne arma, Och bad,
med nödens qwäfsda röst, Hwar Christa
mild sig förbarma.

13. Och der en mängd med menniskor
Sågs fram och åter wandra; Hos en
war röstens kall och torr, Och snålsande
hos andra.

14. Uti den rikes hårda blick Hans
hjerla war att ståda: Den girige så
brådtom fick, Han såg sin fyr i wåda.

15. En man, med stjerna på sin frack,
Drog upp Havana: Prisen: Swor nå-
gra ord om tiggarpack, Om lättjan och
Polisen.

16. Nå, hwar man kommer, Kret en
Dam, Så hör man ungar tjuta! Och
gick, mid scenen af en Dram, Att sina
lårar gjuta.

17. En Dam, wist icke gjord af stål
För denna menskligheten; Men som ej
tiggaringar tål, Blott för Malpro-
preleten.

18. Som i sin wållust dagligt wan,
Att nödens offer snåsa; Men aldrig
nånsin en Roman har torrågd kunnat
läsa.

19. Det mörknade och dagen stred,
Ne'n brann en dunkel lyckta, Och mer
och mer af ångest led Den lilla djupt
betryckta.

20. Hwem skall beskydda mig, och hwem?
Jag så för mörkret ryser: Och ingen
mamma, intet hem! Jag hungrar och
jag fryser.

21. Hon hemst och rådwil såg sig om,
Af stuggan sig försträcke, Då dit en
Christmild qwinna kom, Och henne han-
den räckte.

22. Kom, sade hon, och med mig gå
Der du ser lampan lysa: Jag fattig
är, har många små, Men skall dig gere
na pysa.